מחשבה בעלמא • ״ואפי׳ יהא צריך דיבור כיון דליכא מעשה הוי כמחשבה בעלמא ויש תימה דהכא מצוי להו וכפ׳ תמיד נשחט (פסחים סב:) משמע שיש חילוק דמפרש מה בין כד׳ לגמרא לגמרא לאוכלין ושלא לאוכלין זה פסולו בגופו וזה אין פסולו בגופו ו״ל דכיון דלא מיפסיל אלא מפני שאין יכול לאכול כזיה כגון לשם שלה חוקן [ח] חציב טפי פסולו בקודש ממעמ דבר אחר כיון דאם היה יכול לאכול היה כשר וקשה דעל כרחין שלא למטין ולערליס ולטמאין צריך לומר דלא חציבי פסולן בגופו כי היכי דלא חיקבי כן ממה בין לגמרא ושלא לגמרא למטין ולמטין ולטמאין ולטהורים ו״ל דשיטי בעלים חסבין פסולו בגופו משום דחלוי [ג] בזריקה כה) (בכפ״ה) ושם בעלים [על הכפרה] אבל שלא לאוכלין ושלא למטיין תלוי בחמיטה ואין שם בעלים על החמיטה לא ממ שלא לאוכלין ס) [ושלא למטיין] יכול לקיים מחשבתו בהיתר [באוקן] שיהיו מטיין עליו ס) אם חיטים חוקים אבל שלא לשמה אינו יכול לקיימו לכך קרוי פסולו בגופו:

הגה״ה ה״ג במגילה (דף מ׳) מאי [משמע] אמר רב יוחנן בר אבדימי: **רב** אמר כה) (אמר) מוגרלה לו קאמר • תימה למה לי קרא לשיטי בעלים בזריקה הא אפי׳ אחר עבודות לא מיפסלי אלא בשחיטה על מנת לזרוק כ״ש זורק כה) *עלמא [דבעיק] שם בעלים:

שכן עבודה וחייבים ג) • פירוש עבודה שחייבין עליה בחוץ:

שקולים הם ויבאו שניהם. אע״ג דהכא תרוייהו והכא חדא דתניא בתוספתא דזבחים פ״ב מ״ב: אמר רבי שמעון אומר אם שעליו חייב ואם לאו פטור • דריש מסמעות דקרא ותרצה לו לכפר עליו אימתי נרצה לו בשהיא לכפר הוא לא יביא אחר הא אם לא כיפר יביא אחר ואימתי אבי אומר שביא אחר לכפר כשאמר עליו שאו עליו אחריות • תוס׳ סוף ותוס׳ ר״פ: ג) באחריותו מאי משמע אמר רב יצחק: ד) אמר רבא ותיבת רב אשי נמחק: ס) ישמעאל הוא דדריש כללי ופרטי כי האי גוונא: ו) אחרינא שקל הוא וכל חדא וחדא תיקי אפילתיה אב״א: ז) מדרב אשי נפקי כלומר והולכה לא תפקיה (מהלכה) [בכלל קבלה] חדריקה אריא מדרב אשי תרצה לו לכפר הוא ת״ל למה לי קרא למיפסל שיני בעלים בזריקה (אר)[הא] מקבל ע״מ לזרוק שלא בשם בעלים[פסול]כדם ח לעל א״כ כ״ש זורק עצמו ו״ל [דהי״א] דנזירות וכתובות הוא ובעינן זורק ע״מ להקטיר אר ע״מ בעינן ב׳ עבודות בעינן [שלא לשם בעלים והא חזינן] דשחיטה וקבלה דלא מהניא כי אם [בחשב מעבודה לעבודה] הוא ח) דכתיב אשכחן נבי פינל דאינו [מפגל כי אם] בחשב מעבודה לעבודה. תוס׳ פוק: ט) יש עמו דמים: ס) נכתוב שלמים מאי: י) אימא היכא דשחיט לה שלא לשמה ליפסלי פי׳ בתוס׳ אע״ג דלא שינה הכתוב לעכב ס״ם ליפסל מסברא כיון דשינה בלשון כאילו חסר תפנורה ששינה בה (הא״ת הא) מדשינה הכתוב לעכב בהפאת ש״ם היכא שלא שינה הכתוב דאינו פסול וחירצו בתוס׳ דאדרבה הייתי אומר אם [שינה בכל] הקרבנות לפיסלא מהקשא דחפאת דאתקש טלהו לחפאת בהקשא דזאת התורה וכ״ת א״כ הייתי מקשה פסח למה לי דשינה [לפסל] תיפוק ליה מהקשא דחפאת ל״ל כיון דפסח לא הוי בהדיא כתוב בהתורא ענינו (רמשמם ביום) [דבריום] צוותו נפקא כראמרינן לקמן (דף ז ע״ב) הייתי אומר [דלאו לחיי אחא] דח״נ דאת״ ס״ר תלמודא לקמן ר״ם דסכח פה ראת פריך כלומר בפסח וחפאת נמי לא שינה בהם הכתוב ולינא אלא חד קרא [דבעינן לשמה הוא] דכתיב עיכובא הייינו משום דלפ״נן פסח וחפאת לשמה לפצוה מהקשא דשלמים א״כ [לפי׳ מהקשא]דשלמים ופריך הכא הכי [מנא לי] לפיקם קרא [דנבי] פסח וחפאת לעיכובא [וה״ א דכתיב] הכא נבי [שלמים לפצוה] איפוך אנא [דהא] דכתיב נבי [פסח וחפאת לפצוה] וקרא [דכתיב] נבי שלמים לעיכובא [אכן] אינו נראה [דמשמע] דפריך (מהיכא) [הכא] דשלא לשמה בכל [הקרבנות] לפסול לכן נראה כדפי׳ וא״ת לפי מה דפי׳ שסברא הוא [אף] בלא שינה הכתוב דחסר בעבודה א״כ למה שינה הכתוב בפסח וחפאת

מבנה (״ר׳ אמי״ (בהגה דנזיר דאמר דאינו נזיר)